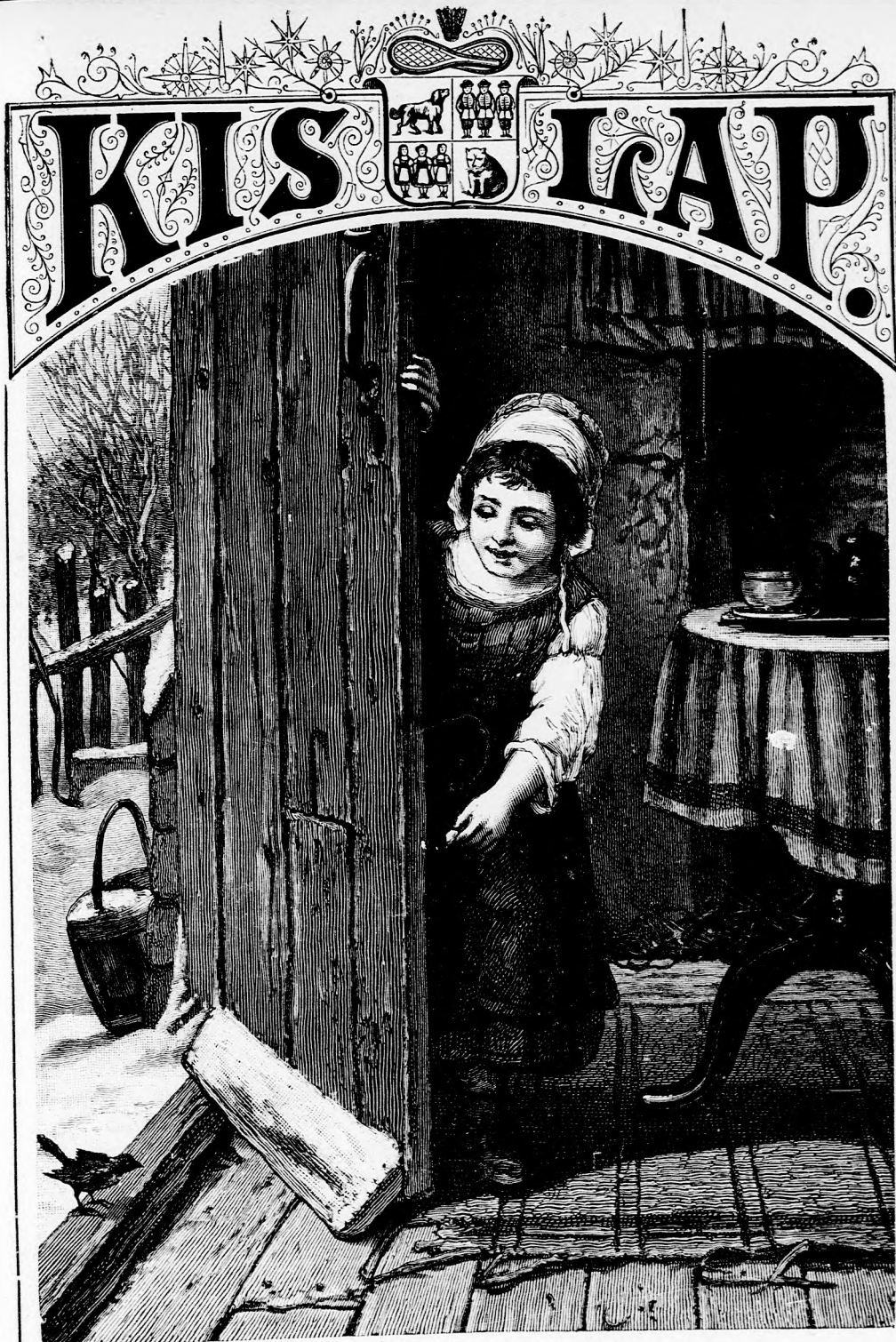

ben — szerencsére
 iak vagytok — s
 k a megfajtottok so-
 meg Lipcsében
 irte Zeitung für
 ujság, melyre a
 n hiteles könyv-
Tavaszy Erzsé és
 eg fog jelenni. —
 ndom én is, hogy
 kedet én is bec-
 . Persze, persze!
 lugják is, mondja
 kák sorába lép-
 unk változatlan
ár Berta. Való-
 retetét s tisztelt
 sét. Ha a jövő
 z Ég kedvez éle-
 ogatásod örömet.
 d barátságomat
iger Tercsi és
 vehetem tekin-
 g búcsulevelet
 n. Boldogságot
ost Gyula. A
 züint. Míg főn-
 Lap»-nak. Most
 legem erők. —
 is van néhány
 vannak, már
 y van a Sugár-
 ráakadsz s ott
 a fölőselegestől
Margit. Olvasd
 etet. Az neked
 nőknek, mint
 ágnak szívem
 okért. Márta
 knál fogva is
 Lap» levél-
 lós, Faragó
 i, Csomafáy
 ta, Doroghy
 mon Margit,
 lényi Etelka
 három olda-
 z ujév alkal-
 sággal meg-
 e köszönetet!
 veim ragasz-
 bb jutalom.
 a magatok

EGYÉL SZEGÉNY MADÁRKA! (Lásd a 31. lapon.)

LÓRI NÉNI TÖRVÉNYSZÉKE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

GYAN ne fecsegjeteK, hagyjatok gondolkozni! vágott közbe Marcsi. Gondolkoztak tehát mély esőndben, erős öt perczig. Ekkor Marcsi elszántan összetépte az egyik szavazó-czédulát, a másikat pedig összehajtva, bedobta a kosárába. Példáját csakhamar követték a többiek s még le sem telt a negyedóra, már mind a hatan leszavaztak. Szinte megkönnyebbülten érezték magukat s türelmetlenül várták Lóri nénit, ki nem is késett sokáig.

— Már szavaztunk! Mindnyájan szavaztunk! Nem beszéltünk egymással, kiki úgy szavazott, a hogy akart, kiálták mind.

— Helyesen. Mindjárt összeszámítjuk a szavazatokat.

Előszedte a kosárból a szavazó-lapokat, felbontotta és az elsőnél olvasta: »igen«. A második is »igen« volt és aztán valamennyi.

— Ennek örvendek, mert azt látom belőle, hogy csakugyan biztok bennem. Meglássátok, nem is fogjátok megbánni.

— Oh, én bizonyosan nem fogom megbánni, kiáltá Andor. Valahányszor esős vasárnap lesz, sietni fogok ide a törvényszék elé.

Lóri néni intésére mindnyájan leültek s a néni az asztalfiókból hat csinos kis jegyzőkönyvet vett elő. Mindegyikben volt egy kis irón is.

— Válasszatok s kiki írja rá a magáéra a nevét és azt, hogy »Büntetések könyve«. És egyenként megfogadjátok,

hogy minden csinyt és büntetést hűségesen beleírtok.

Megigérték s olyan komolyak lettek, mintha máris valamennyien csupa elitélt bűnösök lettek volna. De mindjárt megváltozott a kedvök, mikor Lóri néni így szólt:

— A mai napra kitüzött dolgot elvégeztük. Mit gondoltok, nem volna ideje, hogy megkóstoljuk, milyen csokoládét főzött Julis asszony oszonnára?

Ezt az indítványt már minden gondolkodás nélkül fogadták el egyhangulag s pár perc mulva ugyancsak jóízűen falatoztak. Hanem azért mégis mindig a nagy és komoly dolog járt a fejökben, melyet az imént elhatároztak. Szinte szerették volna azonnal látni, milyen lesz az? Kérték is Lóri nénit, tartson mindjárt ma egy kis törvényszéket.

— Az nem lehet, felelé a nénike, mert nem tudom, milyen hibákat követtek el a mult héten. Most még csak úgy általánosságban ítélnétek, mert tudom, hogy vannak jó tulajdonságaitok és vannak meglehetősen gonosz hibáitok.

— De édes nénikém, már erről aztán igazán nem tehetünk, szólt Béla, nagyot szürcsölve a csokoládéból. Hallottam én azt, hogy mindenki bizonyos hibákkal születik: az egyik lusta, a másik indulatos, a harmadik torkos... ki tehet róla, ha olyannak született?

Lóri néni jóízűen nevetett.

— Nagyon kurtán elütötte a dolgot, barátocskám. Az igaz, hogy bizonyos jó vagy rossz hajlamokkal születünk, csak hogy módunkban és akaratunkban áll, hogy jó tulajdonságainkat szaporítsuk, a

roszakat pedig kiirtsuk magunkból, mert ezek gonosz ellenségeink, a kiket le kell győzni.

— Igen ám, csakhogy az nem olyan könnyű dolog, sohajtá Zsuzsika.

— Persze hogy nem! Erőfeszítésbe kerül s mi érdem volna benne, ha könnyű volna? De ha nehéz is, nem lehetetlen, csak akarni kell szilárdul.

— Jaj nénikém, az nem használ! kiáltá közbe Andor. Tudom én azt, sokszor próbáltam. Reggel föltettem magamban, hogy: no, ma nagyon példásan viselem magamat, nem lesz senkinek kifogása ellenem. Egy kis ideig megy is szépen, de aztán mindig közbe jön valami. Vagy olyan nehéz a leczke, hogy földhöz vágom a könyvet boszuságomban, vagy összepörölök valamelyik pajtásommal, verekszünk és a vége büntetés.

— Meghiszem azt, mert a mit reggel oly szépen eltökéltél, azt nem akartad igazán. Ha erős akarated volna, nem boszankodnál a nehéz leczke miatt, hanem addig tanulnád, míg jól tudod, nem engednél a lustaságnak. A ki mindjárt megijed és inkább hibát követ el, hogysem kitartson a jó szándék mellett, apró hibáktól eljut nagy hibákhoz, melyeket azután keservesen megsirat. Attól tartok, most is hamar cserben hagy kitarásod és holnap már sajnálni fogod, hogy igennel szavaztál.

— Nem, azt már nem! szólta Andor hévvel. Meg akarom tanulni Lóri nénitől, mikép szabadulhatnék meg hibámtól. Nem fogok megfutamodni a törvényszék elől.

— En sem, én sem! kiálták a többiek.

Egy hét mult e nevezetes nap óta. Ismét vasárnap volt, csakhogy ezuttal gyönyörű téli nap, szinte hivogatott ki sétálni, korcsolyázni. De az első és második emelet fiatalága most, mikor mehetett volna, épen nem erre gondolt, hanem arra, vajjon lesz-e ma ülés a néninél? Csak olyan napokra volt kitűzve, mikor rossz az idő... de hátha mégis lehetne egy rövidke kis ülést tartani? Ez lenne az első és úgy látszik, a kis könyvecskékben van holmi jelenteni való. Kicsit féltek is, de viszont kíváncsiak is voltak és hosszas tanakodás után abban állapodtak meg, hogy követséget küldenek Lóri nénihez. Andor és Magduska menjenek le kérni és kérdezni, vajjon a néni nem akarna-e egy órácskát nekik szálni. A követek csakhamar visszatértek azzal az izennel, hogy Lóri néni szívesen látja kis hiveit.

Öt percz mulva már mindnyájan ott ültek a néni asztala körül és sorra átadták a könyvecskéket. Némán pironkodva sütötték le szemöket, mikor a néni elolvasta, mi van a könyvekbe beírva. A Klárrika könyvecskéje maradt utolsónak s Lóri néni ezt olvasta leghosszabban, aztán így szólta Klárikához:

— Felolvassam a büntetést, melyet ide jegyeztél?

— Fel, viszonzá Klárrika, kissé elpirulva. Ugy is tudják!

— Ugy van. Aztán ne feledjétek, hogy itt senkinek sem szabad a másik hibáján gúnyolódni, mert mindnyájatoknak van hibátok s a ki ma nevet, azt máskor viszont nevetnék. Lássuk hát, mit mivelt Klárrika?

És a néni ezt olvasta a Klárika könyvecskéjéből:

»Szerdán nagyon roszkedvű voltam, ok nélkül makranczoskodtam és a mama büntetésül nem engedte meg, hogy Mezei néniékhez a gyermekbálra elmenjek.«

Lóri néni letette a könyvecskét és szeliden mondá:

— Legelőször is, hogy igazságos legyek, meg kell dicsérnem Klárika őszinteségét, mert nyíltan megvallja hibáját; pedig aki őszintén megvallja és megbánja

A TESTVÉREK. (Lásd a 22. lapon.)

hibáját, az már félig jóvá is tette. Egészen jóvá tenni persze ritkán lehet. Hanem hogy valamely hibát elkerüljünk, szükséges, hogy magunk is ismerjük, ez pedig csak úgy lehet, ha másoknak is, magunknak is megvalljuk, mint tett Klárika az ő nagy

hibájával. Mert nagy hiba ám az, ha valaki mogorva, roszkedvű, makranczos. Ilyenkor csak boszuságára hallgat, csekélységen, semmiségen összepöröl azokkal, a kik szeretik; ront, zuz mindent, a mi kezébe akad; türelmetlen mindenki iránt és

kellemetlenné teszi a napot nemcsak magának, hanem azoknak is, a kik körülötte vannak. Hát nem sokkal jobb az, ha valaki vidám és nyájas?

— Persze hogy jobb, sohajtá Klárrika; de sokszor lehetetlen, megpróbáltam.

— Alkalmasint rosszul próbáltad.

— Már azt magam is szeretném tudni, hogy kell jól próbálni, szólt Béla. Magam is olyan boszus, türelmetlen vagyok néha, hogy minden könyvemet a földhöz vágom, elszakítom és a vége az, hogy ugyancsak kikapok.

— Meg is érdemled. Mert hát mire jó az a haragoskodás és türelmetlenkedés?

— Oh néni, szólt közbe Andor, azt már én is tudom. Mikor az ember boszankodik, szinte jól esik, ha valamit vagy valakit a földhöz vághat.

— De Andor, mit beszélsz! kiáltá Zsuzsika.

— Bizony nem valami okos dolgot, szólt Lóri néni mosolyogva. Mert a mit mond, az annyit jelent, hogy mikor az ellenség: a gonosz tulajdonság meglepi, nem küzd ellene, hanem türi, hogy az ellenség uralkodjék rajta. Ha emberekkel szemben türelmetlenkedel, bajba kevered magadat; ha pedig élettelen tárgyak ellen dühöngsz, nevetséges dolgot művelsz, mert az a könyv, szék sat. nem érzi, nem tudja, mit csinálsz vele. Ha egy csomót nem tudsz hamar szétoldani és kettévágod, a csomó biz' azt nem bánja, de megbánod magad, mert tönkre tetted a zsinórt. Ha mérgekedve rángatod a gombot, hát leszakad s a gombnak ez teljesen mindegy, de a ruhád nincs rendben s az emberek nem

a gombokat fogják ócsárolni, hanem téged. Nyerni pedig ugyan semmit sem nyersz azzal, hogy türelmetlenkedtél. Le is lehet róla szokni, csak szilárdul el kell tőkéltni, hogy akármilyen nehézségnek elszántan néziünk a szemébe.

— No, én megpróbálom, szólt Béla. Legközelebb, ha nehéz lezckét kapunk, nem vágom földhöz a könyvet, hanem addig tanulom, míg megtanulom. Majd biztatni fogom magamat, hogy talán csak erősebb vagyok én, mint ellenségem a türelmetlenség.

— Ezt nagyon jól fogod tenni, szólt Lóri néni. És háromszoros hasznod lesz belőle: először is tudni fogod a lezckédet, másodszor nem téped el a könyvedet, harmadszor nem vesz rajtad erőt a rossz kedv, mely olyan állapotba juttatja az embert, hogy sirva fakad, kétségbe esik afféle haszontalanságon is, amin máskor csak nevetett; rossz kedvében az ember duzzog, pöröl és utoljára is büntetés a vége.

— Oh, ez igazán borzasztó! szólt Magduska. Csak engemet meg ne lepne soha!

— Neked nincs mért félned, sohajtá Klárrika. Te mindig olyan vidám, jókedvű vagy, mindenkivel meg tudsz férni. Oly sokszor irigyellek.

— No lásd, szólt Lóri néni, tehát magad is belátod, milyen jó az, ha valaki nyájas és vidám.

— Persze, tudom én azt, csakhogy éppen akkor nem jut eszembe, mikor rossz kedvű vagyok.

— Az már hiba, mert éppen akkor kellene erre gondolnod.

— De mikor nem bírok a boszusággal!

— Ez csak kifogás, effélével menteti magát a hibás ember. Pedig ha igazán akarná, hát legyőzné a hibát. Az embert bizony sokféle apró kellemetlenség éri életében, de tudni kell elviselni az effélet, nem pedig a magunk baja miatt másoknak is bajt okozni.

— Igen ám, néni, szólt közbe Zsuzsika, de néha olyan boszuság éri az embert, hogy semmikép sem lehet jókedvet mutatni.

— Az igaz, kedvesem; de el lehet viselni nyugodtan, a nélkül, hogy másoknak kellemetlenséget okoznánk. Például ma egy hete nagyon boszantó volt rátok nézve, hogy egész délután zuhogott az eső, ki nem mozdulhattatok a házból. Duzzogtatok, mogorván zsörtölődtetek, összepöröltetek, sőt hallottam, hogy egy kis verekedés is volt; de akárhogy haragudtatok, az eső persze csak zuhogott tovább s egyötöknek sem jutott eszébe, hogy oktalanság olyasmin [mérgeledni, a min változtatni nem tudunk.

— De igen, szólt Béla. Magduska akkor is jókedvű maradt és mialatt mi többiek mérgeledtünk, ő vígan játszott a bábujaival.

— Csakugyan, Magduska a legkülönb köztünk, szólt Andor.

— Meg fogjuk koszoruzni, tréfálózott Marcsi.

— Ki tudja! szólt a néni mosolyogva. Hátha egyszer csak kiszül, hogy neki is van valami gonosz hibája.

Magduska kissé elpirult, de azért nevetve felelé:

— Oh, nénikém, bizonyosan van, csakhogy én nem tudom. de Lóri néni talán már tudja. Mi az?

— Én nem mondom meg, magadnak kell fölfedezned és bejelentened.

— És akkor te fogsz majd mint bünyös állani a törvényszék előtt, szólt Klárrika nevetve. Én igyekezni fogok, hogy többé ne legyek bünyös abban a hibában, melyet a jó néni elítélt bennem.

— No's, majd meglátjuk, mához egy hétre kinek a könyvecskéjében lesz a leggonoszabb hiba bejegyezve. Most pedig induljatok sétálni.

Sorra ölelték a nénit és vígan távoztak, nemcsak Klárrika, hanem a többiek is megfogadván, hogy követni fogják Lóri néni szavait: nem fogják holmi apró bajok miatt elveszteni jó kedvüket.

(Folytatása következik.)

A TESTVÉREK.

(Képpel a 20. lapon)

JÖSZTE hugám az ölembe,
Bátran tekints a szemembe!
Belőle kiolvashatod,
Hogy szerető bátyád vagyok.

Midőn utóbb itthon jártam,
Ott feküdtél a póltyában.
Másképen szól most a nóta —
Nagyot serdültél azóta.

S mikor újból hazatérek,
Ismét újabb csodát érek:
Már akkor a térdemig érsz,
Az ölembe tán be sem férsz.

De csak nőlj te, hugám, nagyot:
Mert a fölül biztos vagyok,
Hogy a tested, lelked egyre
Fejlődik mind jobbra, szebbre.

A SZERENCSE ÓRÁJA.

— Mese. —

(Vége.)

Az óra ajtaja elé vezette András gazdát, de nem nyitotta ki az ajtót, csak egy toló ablakot; be lehetett látni az óralapra. Megint mintha ablak lett volna, melyen át tisztán rá lehetett ismerni a falu egyik házára. De nemcsak a házat látták, hanem beláttak a szobába is, sőt hallani lehetett azt is, a mit ott beszéltek. Komor képű, sápadt ember ült az asztalnál; csak fél lába volt s mankó volt mellette. Kétségbeesetten támasztotta kezeire a fejét és az asztal felé bámult. Ott egy még sápadtabb asszony állt, ölében kis gyermekkel, míg egy másik gyermek, körülbelül öt éves fiúcska, mellette sirdogált és kiabált:

— Mama éhes vagyok! Mama!

A féllábu ember komoran rivallt rá a kicsikére:

— Ne siránkozzál, gyerek. Ugy is hiába.

De a kis fiú nem hallgatott el s mind keservesebben sirdogált. Anyja esitiggatta.

— Ne sirj kis fiam, az nem használ. Lásd, mióta apád szerencsétlen nyomorék, nem tud dolgozni. . . ma már tejeeskénk sincs. Eddig legalább az volt. . . de a tehénkénk beteg, nem ad tejet. . . majd holnap talán jobban lesz.

— Arra ugyan ne számíts, szólt az apa. Itt volt a kovács szomszéd, megvizsgálta és azt mondta, hogy a tehenünknek vége, egy-két óra alatt ki fog mulni. Utolsó jószágunk oda vészett!

Most már az asszony is keserves zokogásra fakadt.

— Ne sirjatok no, szólt az apa. Még talán hoz Peti valamit.

Alig mondta ezt, egy fiatal fiú lépett be, de ugyancsak szomorú képpel.

— Hiába jártam, mondá, sehol sem akartak munkába fogadni; azt mondták, gyöngé vagyok én még arra, hogy csak egy darab kenyeret is megkeressek.

— Jóságos Istenem, mi lesz hát belőlünk! kiáltá az anya.

Erre a féllábu asztalos — mert ő volt az — fölállt mankójára és komoran mondá:

— Koldusok leszünk. Én az egyik gyerekkel megindulok jobbra, te a másik kettővel balra és koldulunk alamizsnát.

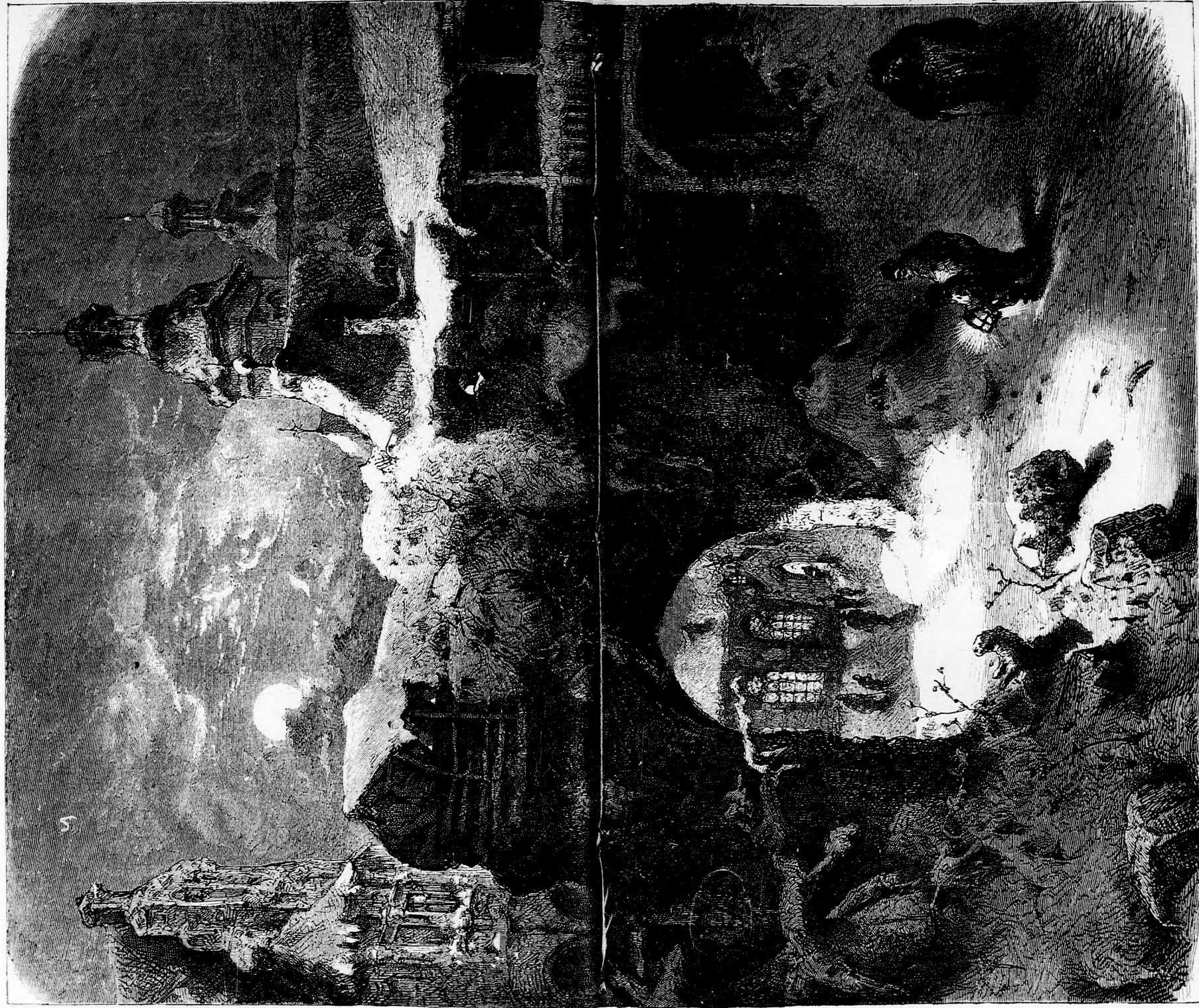
A kis öreg ekkor bezárta a kis ablakot, András gazda nem látott, nem hallott többet. De elég is volt, amit látott és hallott. Most már tudta, milyen nyomoruságba dönti a szegény asztalost és családját azzal, hogy a szerencsétlenség mutatóját rájuk fordította. Maga is megborzadt, szíve összeszorult, ha azokra a szegény kis gyermekekre, kétségbeesett anyjokra és nyomorék atyjokra gondolt.

— Nem, ezeket ne érje a baj! Kedves öreg órásmester uram, fordítsuk el azt a mutatót más valakire.

— Azt nem tehetem, felelé az öreg. Rettenetes esküt tettem, hogy a mutatóhoz nem nyulok, másnak sem engedek hozzányulni. A mi megtörtént, az megtörtént. Most már hazamehet.

András gazda elment, de nagyon kedvetlenül, elgondolkozva ballagott haza-

(Folytatása a 26. lapon.)

HIVOGATÓ VILÁGOSÁG. (Lásd a 29. lapon.)

(Folytatás a 23. laphoz.)

felé. Sehogysem ment ki a fejéből, a mit a bűvös óra mutatott. Mindig szemei előtt voltak azok a szegény éhező gyermekek, a kétségbeesett anya s a nyomorék apa, kiket ő juttat végső inségbe.

— Persze ... persze ... az ilyen szegény embereknek egész vagyonuk a tehénkéjük, e nélkül meg sem élhetnek. Az nem lehet, hogy elveszítsék ... már akkor inkább engem érjen a kár, én elviselhetem ... hisz van egy kis megtakarított pénzceském, majd helyre ütöm a bajt ... Igen, holnap éjjel visszamegyek az órához és visszaigazítom a mutatót ugy, a hogy volt.

Ebben kissé megnyugodott s lefeküdt aludni; de még álmában is azt a boldogtalan családot látta. Reggel, amint föl-kelt, mindjárt el is látogatott a féllábu szomszédhoz. Csakugyan épen olyan nyomorúságban találta őket, mint ahogy a bűvös óra mutatta. András gazda teli tarisznyát tett az asztalra s így szólt:

— Hallottam, kedves szomszéd, hogy szükségben van, hát hoztam egy kis harapni valót a kicsinyeknek. A tehénkéjük miatt ne busuljanak, meg fog ám az gyógyulni és lesz megint tej bőven. Aztán meg a nagyobbik fiu már elég erős a munkára, hát küldjék el hozzám, van nálam dolog elég, megfizetem illendően. Hadd segítsen a fiu egy kicsit, mikor a szülei szükségben vannak.

A szegény emberek ugyancsak bámultak, mert András gazda még sohasem tett senkivel jót, soha sem törődött más emberek bajával. Könyes szemekkel vették körül s oly őszinte hálával köszön-

ték meg szivességét, hogy András gazda maga is majdhogy el nem érzékenyedett és valami sajátságos jó érzést tapasztalt, a mit még eddig nem ismert. Ez pedig a jótett gyakorlásának édes érzése volt. Nem akarta azonban mutatni s azért így szólt:

— Jól van jól, sose köszöngessék olyan nagyon, hiszen tudják, hogy módomban van, tehetem. Hát csak forduljanak hozzám, ha valamire szükségök van.

Mikor beesteledett, újra megindult a szikla felé. Mikor utra kelt, el volt tökéelve, hogy a saját házára igazítja vissza a bűvös óra fekete mutatóját; de minél közelebb jutott a barlanghoz, annál inkább ingadozóvá lett eltökélésében.

— Hm... mégis csak oktalanság lenne, hogy a magam kárát okozzam... persze, a szegény féllábu szomszéd tehénkéjének a vesztét nem tudtam volna elszivelni; de ha már valami lábas jószág-nak kell elpusztulni, van a faluban elég haszontalan állat... ott van például a vak Mihály kutyája... ugy is sokat bosszant ugatásával... annak már csak nincs semmi haszna. Ugy van, erre fogom ráigazítani a fekete mutatót.

Az öreg Mihály tudniillik teljesen vak volt és hűséges kutyája vezetgette őt; az okos állat minden házat ismert a faluban, a hová gazdája be szokott térni s a hol a jószívű gazda enni-inni adott a szegény vaknak.

— No bizony, gondolá András gazda, ha épen kutyára van szüksége az öregnek, kaphat eleget ingyen is.

És feljutván a barlangba, felnyitotta a bűvös óra ajtaját s a vak Mihály házikója felé csavarta a mutatót. Az óra bel-

sejében ismét fenyegető zugás-morgás hallatszott s a nehéz vaspántos ajtó oly hirtelen csapódott be, hogy András gazda éppen csak hogy elmenekülhetett; egy kicsit mégis megütötte a vállát a nehéz ajtó, úgy hogy fájdalmasan kiáltott föl. Jajszavára pedig a kis öreg felelt, ki a zajra fölébredt:

— Örüljön, hogy agyon nem csapta az ajtó. Most pedig nézze meg, kire milyen szerencsétlenséget akar háritani.

Megint odavezette az óra ajtajához s a kis nyíláson benéznie engedett a büvös óra lapjára. András gazda egyenesen a szegény vak Mihály szobácskájába látott bele. A vak öreg az asztal mellett ült és holmi egyszerű faeszközöket faragott; vak létére is értett hozzá, ujjaival kitapogatta, hol és mit kell lefaragni, hogy fadarabból kanál, orsó s más efféle legyen. Mikor befejezte munkáját, tapogatózva a szekrényhez ment, egy tányér tejet vett elő s a kutyáját előhiva, a tálat letette eléje a földre. A hü állat azonban nem nyult hozzá eledeléhez, hanem szomorúan pillantott fel gazdájára, aztán félre fordult és elnyújtózott a földön. A vak öreg mihamar észrevette, hogy kutyája nem eszik s aggódva mondá:

— No kutyácskám, hát mért nem eszel? Csak nem vagy beteg? Egyél no, egyél kedves hü állat!

De a kutya nem evett, hanem oda simult az öreghez és fájdalmasan nyöszörgött. Az öreg megtapogatta és érezve, hogy a kutyának milyen forró a szája, orra, még nagyobb aggodalammal mondá:

— Istenem, csak nem beteg az én jó kutyám! Mi lesz belőlem, szegény tehe-

tetlen vak emberből, ha elvesztem vezetőmet! Ő volt egyetlen hü társam a szerencsétlenségben, kivüle senkim sincs a világon!

A hü állat odacsuszott gazdájához és nyaldosta kezeit, mintha bucsuzni akarna tőle örökre; és oly busan, fájdalmasan pillantott fel reá, hogy András gazdának köny csordult ki a szeméből.

— Ejnye, nem gondoltan, hogy ilyen hitvány eb olyan szükséges és kedves jószág lehet valakinek. Persze, persze... a szegény vak Mihálynak nagy szüksége van rá... nem lehet, hogy miattam elveszítse. No hát, ha már állatnak kell elpusztulni, igazítsuk a mutatót más valamire... ott van például az iskola-mester macskája, minden éjjel zavarja álmomat borzasztó nyávogásával... azért már csak nem lesz kár.

Azután kérte a kis öreget, engedje fölnyitni az óra ajtaját.

— Az én tudtommal nem teheti. Hanem jól tudom, hogy hogy holnap éjjel megint eljön... hát figyelmeztetem, hogy holnap utoljára nyulhat hozzá az órához, ha még azután is megpróbálná, a nehéz vasajtó agyoncsapná. Tehát jól fontolja meg, kire háritja a bajt. Azt tanácsolom, nézzen be előbb az iskola mesterékhez, a kiknek a macskáját el akarja veszteni.

— Jól van, megteszem, felelé András gazda.

Haza ment s másnap reggel legelőszőr is a szegény vak Mihályhoz látogatott el. Vitt neki mindenféle szükséges holmit, ruhát, eleséget, és így szólt:

— Hozzám soha sem látogat el, Mihály szomszéd, hát magam hoztam egyet.

mást, mert tudom, hogy vak létére bizony nehezen keresheti meg, a mire szüksége van. Hoztam jó meleg ködmönt télire, meg egy kis szalonnát, kenyeret.

Az öreg ugyancsak esodálkozott, aztán így szólt:

— No lám, mégsem olyan rossz ember András gazda, mint a faluban beszéltek. Megemlékezik a szegény szerencsétlen emberről és épen most, mikor legnagyobb szükségem van rá. Nem tudom, mi lelte szegény hü kutyámat; beteg; lábára sem tud állani, nélküle pedig ki nem tudok mozdulni a házamból; akár éhen is halnék, ha jó emberek meg nem emlékeznének rólam.

— Ne féljen semmit, majd meggyógyul a derék hü pára. Azután majd én is be-benézek ide és ha valamire szüksége lesz, csak szóljon, szívesen megteszem.

Innen András gazda tovább ment az iskolamesterékhez, ámbár ezt fölöslegesen találta, mert ugyan hát mit tudhat ott meg arról a hitvány macskáról?

— No, megigérttem a kis öregnek, hát csak megteszem.

Kigondolt valami ürügyet, hogy mért megy látogatóba. De nem is volt ideje, hogy elmondja, mert a mint a tanító házába belépett, látta, hogy ott ugyancsak szomorú mindenki, az ágyban betegen feküdt a tanító egyetlen leánykája és keservesen sirdogált, míg anyja szelíden csitította:

— Ne sirj, édes gyermekem... majd elmúlik a fájdalom... majd meggyógyulsz... ismét fogsz szaladgálni, játszani... ne sirj, kedves kis leányom!

De a biztatás keveset használt, a beteg gyermek csak sirdogált s a jó anya

már egészen belefáradt a vigasztalásba. Hirtelen azonban elhallgatott a gyermek, aztán mosolyogni kezdett, kinyújtotta kezecskéit és az ajtó felé mutatott.

— Cziczuska... cziczuska!

A nyitott ajtón szép nagy fehér macska lépett be és egyenesen az ágynak tartva, fölugrott a kis beteghez. Ez boldogan mosolyogva elfelejtette fájdalmait s magához ölelve a macskát, gyöngéden czirógatta. Anyja pedig így szólt:

— Nézze, András gazda, ilyen a beteg gyermek. Hiába csitítom, biztatom szegénykét, arra nem hallgat; de ha kedves macskája mellette van, úgy örül neki, hogy elfelejti a baját, megnyugszik és elalszik, ez pedig nagyon javára válik.

Csakugyan, alig mult pár perez, a kis beteg és a czicza csöndesen szundikáltak egymás mellett.

András gazda el sem mondta, hogy mért jött, hanem elbucsuzott és haza ment. Otthon aztán egész nap gondolkozott, este pedig újra neki indult a hegynek. De ezuttal nem volt többé semmi aggodalma, hogy rosszat tesz.

— Nem háritom másra a bajt. Ami csekélységnek látszik az idegen előtt, nagy baj lehet annak, akit ért. Már csak elviselem a kárt magam.

S feljutva a barlangba, visszaigazította a fekete mutatót a saját háza felé. Az óra ezuttal nem zúgott, az ajtó is egészen lassan csapódott be, a kis öreg pedig föl nem ébredt. András gazda észrevétel nélkül távozott s valami sajátságos meglepedést érzett. Lelkiismerete nyugodt volt, meg volt elégedve maga magával.

asztalásba.
a gyermek,
kinyújtotta
ott.

a!
agy fehér
az ágynak
z. Ez bol-
fájdalmait
gyöngéden
lt:

ilyen a be-
biztatom
t; de ha
gy örül
nyugszik
ára válik.
r percz, a
szundikál-

ndta, hogy
t és haza
gondolko-
lt a hegy-
bé semmi

bajt. Ami
előtt, nagy
csak elvi-

isszaigazi-
háza felé.
jto is egé-
öreg pedig
észrevétel-
os megle-
ugodt volt,
al.

— Ami rám van mérve, hadd legyen meg. Nem fogom mások kárán megváltani a magam hasznát.

Nyugodtan aludt, ami már három nap óta nem történt meg rajta. Reggel, mikor kiment dolgaira, szép lovát kimulva találta.

— Kár, nagy kár, de majd csak elviselem, biztatta magát.

Ekközben pedig a faluban hire terjedt, milyen jót tett András gazda a félábu asztalossal, meg a szegény vak Mihállyal. Az emberek megbánták, hogy szívtelen embernek mondták András gazdát s most sorra jöttek mind, hogy segítsenek neki. Mind ilyenkép szólt:

— Addig is, míg lovat vehet, szívesen adom kölesön a magamét, hogy szánt-hasson. Hiszen a jó emberek megsegítik egymást!

András gazda nemsokára vett más lovat s minden dolga rendben volt megint. De ez időtől fogva nem volt többé a régi szívtelen ember, nem vetette meg a szegényeket, hanem a hol csak lehetett, segített mindenkin. Csodálkoztak rajta, de ő így szólt:

— Ez onnan van, mert megtanultam, hogy nem lehet az soha igazán boldog, a ki csak magára gondol.

Hogy mikép tanulta meg, azt nem mondta el, de hiába is mondta volna, mert a titokzatos órát soha sem látta többé, a barlanghoz pedig hiába kereste az ösvényt. Az ösvény, barlang eltűnt, csak a kopár szikla állt ott a hegységben s a szerencse óráját senki sem látta többé.

HOGY JÁRT A KISCZICZA.

HOGY cziczám a hóba lépett,
Parka volt a nadrágja;
S im, hogy kilépett a hóbul,
Lett szép fehér gatyája.
A nadrágját ott feledte,
Hídeg hóban levetette.

HIVOGATÓ VILÁGOSSÁG.

(Képpel a 24—25 lapokon.)

A hosszú téli éjszaka még nem múlt el, alig-alig kezd szürkülni a reggel s az utczákon még kevés ember jár. Télen bizony nem sietünk oly szívesen korán reggel a szabadba, mint a kedves nyáron; csipős hideg fogad odakint, ennél sokkal kellemesebb a jó fűtött szoba.

De ott a tér közepén mégis fény integet és hívogat, — ott áll a templom s kapuja nyitva; kapun, ablakon világosság áramlik ki a hajnali szürkületbe. A ki arra megy, be is tér, mert a kapu mindenki számára nyitva van. A Mindenhatóhoz rebegnek ott ájtatos imát és napi munkáját mivel kezdhetné valaki jobban, mint hogy az Egek Urának segítségét kéri hozzá.

De a ki ezt kéri, annak tiszta is legyen a szive és igaz jó szándékkal menjen a szent hajlékba. Akkor imádsága nem is hangzik el hiába, mert a ki Isten színe előtt igéri, hogy becsületes iparkodással, jó akarattal fogja teljesíteni kötelességeit, és a ki aztán meg is tartja fogadalmát, annak munkáját megáldja a Gondviselés. Nem is fog csüggedni a bajok, nehézségek előtt, hanem kitartóan dolgozik és lelkiismeretében megnyugodva, a nap multával derülten, megelégedetten tér pihenőre, tudva, hogy a mit a templom hajnali fényénél eltökélt, azt hiven teljesítette. Ez pedig legelső sorban szükséges a boldogsághoz, mert boldog csak az lehet, ki bensejében meg van saját tetteivel elégedve.

Erre int, erre hívogat ott a fény a templom ablakaiból és a ki látja, kövesse is!

A SZELID ÉS A VAD ÁLLATOK.

— Lapplandi mese. —

TUDJÁTOK-E, hol van Lappland? Hiszem, sokan már tudják s ezek majd megmutatják a térképen azoknak is, a kik még nem tudják. Messze fönt, az északi sark felé élnek a lappok: jámbor, egyszerű emberek. Nekik is vannak azonban meséik, melyekkel az öregek a kicsinyeket mulattatják és egyik meséjük így szól:

— Hajdanában, réges-régen minden máskép volt a földön, az állatok nem szolgáltak az embernek, hanem egytől egyig mind szabadon éltek. Az embernek így persze nem volt olyan könnyű dolga, mint most, mikor sokféle házi állatnak olyan jó hasznát veszi. És tudjátok, hogy történt az, hogy az állatok egy része szolgál-

ságba került? Biz' azt ők csak maguknak tulajdoníthatják.

Egyszer ugyanis történt, hogy az emberek nagy vendégséget csaptak és meghívták az állatokat is. Mert hát akkor még úgy éltek egymással. A vendégséget akkor is mindenki szerette, a meghívottak tehát utnak indultak. A bozontos medve ért először közel, de még pár száz lépésre volt, mikor egy fa tetejéről megszólította egy öreg bölcs holló:

— Medve koma, ne menj arra a vendégségre, mert megbánod. Nagyon jó meleg bundád van, az embereknek meg épen erre van télen szükségök, lefognak, vissza nem kerülsz többet.

— Erős vagyok ám én, bírok még velök.

— De ők furfangosak és sokan vannak.

A medve meggondolta a dolgot s visszafordult. Így tett utána a farkas és a róka is, kiknek a holló ugyanazt mondta.

Jött azután a szarvas, kihez így szólt a holló:

— Szarvas barátom, ne menj a vendégségre, mert megölnek és megsütnek.

— Oh, attól nem félek. Gyors az én lábam, úgy elfutok, hogy utól nem is érnek.

— A nyíl még gyorsabb, az majd utólér és megöl.

A szarvas is meggondolta a dolgot, megfordult és hazament, utána pedig az őz, nyul is ugy cselekedett.

Büszkén lépegetve jött aztán a ló.

— Ló pajtás, ne menj a vendégségre, mert vissza nem térsz. Délceleg és erős vagy, ott fognak és terhet fogsz huzni.

— Mintha el nem tudnék futni, ha akarok.

— Kötőféket vetnek rád, nem eresztenek.

— Oh persze! Csak azért beszélsz, mert irigyled, hogy meg fognak bámulni.

És elment a vendégségre. A holló pedig utána nézve, mondá:

— Póru jár, mert hiúság vezet.

Jött aztán a bika és a tehén. A holló inté:

— Ne menjetek a vendégségre, mert vissza nem tértek! Az embereknek nagy a kívánságuk jó tejre és husra, örökre odavesztek.

— Azt szeretném én látni! bömbölé a bika. Ki merne velem szembeszállni? Felöklelem hatalmas szarvaimmal.

— Lánczra fűz az ember s akkor nem birsz vele.

— Akkor hiszem ha látom, felelé a bika hetykén.

És elmentek a vendégségre.

— Odavesznek, mert elbizakodottság vezet őköt, szólt magában a holló.

Aztán jött a juhocska. Ezt is inté a holló, ne menjen, mert jó husára, bundájára vágyik az ember.

— No persze! felelé a juh. Hiszen azt ígérte, hogy jó ebédet ad, azt nem szalasztom el.

A juh is elment a vendégségre.

— Ezt meg veszedelembe viszi együgyűsége, szólt a holló. Nem gondolkozik, csak a gyomrára hallgat.

Jött még aztán több más állat s ki hallgatott a holló tanácsára, ki nem. És a ki nem hallgatott, későn bánta meg, mert az ember szolgája lett.

JULISKA VENDÉGE.

(Képpel a czimlapon.)

ZUZMARÁS hideg téli reggel volt, mikor a kis Juliska, józüen elköltvén meleg tejeeskéjét, munkához akart látni. Egyszerre azonban figyelve állt meg a pitvarban.

— Csipp! Csiripp! Csipp! Csiripp! hangzott kívülről fájdalmas hangon.

— Ez az én kis madárkám! szólt Juliska. Szegényke, hogy megfázhatott kint a hideg éjszakában! És bizonyosan éhes is megint, hiszen nagy hó borítja a földet, a szegény madár nem találhat enni valót. Tegnap is mily mohón szedte föl a morzsát! Adok neki ma is.

Összeszedett jócskán morzsát s kinyitotta az ajtót. Csakugyan egy kis madár ugrált ott a hóban dideregve, keresgélve. Nem röppent el, mikor az ajtó fölnyilt, hanem csak kissé hátrább húzódott és félre fordított fejjel pislogott Juliska felé, mintha fürkészte volna, ez-e az a jó kis leány, aki egyszer már megmentette az éhségtől.

Nem kellett sokáig tünődnie, mert a következő pillanatban már hullott a jó morzsa.

— Egyél, szegény madárka, egyél! biztatá Juliska. (Lásd a képet a czimlapon.)

A kis madárnak nem kellett sok biztatás, szaporán szedegette föl a jó morzsalékot. Juliska mind közelebb csalta az ajtóhoz s nagy gyönyörűsége telt benne, hogy a madárka nem fél, sőt végre a pitvarba is bemegy a morzsa után. Itt már akár meg is foghatta volna Juliska; de nem tette, mert jól tudta, hogy a madár csak akkor boldog, ha szabad.

Azontul is mindennap szórt morzsát a madárkának, és nemcsak ennek az egynek, hanem más szegény kis éhező madaraknak is.

— Majd megháláljátok ti ezt, ugy-e? szólt hozzájuk vigan. Majd ha kítavaszkodik s a kártékony rovarok, hernyók puszt-

titani akarják a jó gyümölcsfákat, ti megmentitek a mi jó gyümölcsünket, kiirtjátok a kártékony rovarokat. Oh, tudom én, a mi kis madaraink hasznos jóságok és némelyik azonfölül még kedves énekével is gyönyörködtet. Illő, hogy hogy segítsük őket, mikor szükségben vannak.

Remélem, kis olvasóim közt sokan fogják követni a kis Juliska jó példáját.

AZ ÁLLATOK ÉLETÉBŐL.

Sok érdekes példáját tapasztaljuk annak, hogy az állatok, különösen a szelid házi állatok, mily meglepően tudnak gondolkozni és néha valóságos hősi tetteket is véghez vinni. Nem rég ismét halottam két esetet s ezeket is elmondom, mert tudom, szívesen olvassátok kedves házi barátaink viselt dolgait. Az egyik történetke inkább tréfás és egy kutyáról szól, míg a másik egy cziczának mondja el megható történetét.

Egy ismerősömnnek kicsike gyermeke van, aki sokszor sirdogál, már mint az afféle piczi baba sirdogálni szokott, nem is tudni miért, mivelhogy beszélni még nem tud. A kis baba mamája egy izben esodálkozva és épen nem örvendve azt vette észre, hogy a gyermek bölcsőjében csontdarab van. És azután sokszor találtak ott csontot és semmikép sem tudták kideríteni, mikép jut oda? Végre egyszer véletlenül nyomára jöttek. És tudjátok, mi sült ki? Az, hogy valahányszor a kis baba sirni kezdett s nem volt senki közel, a házi eb előszaladt, szájában egy-egy darab csonttal és fölágaskodva a bölcsőre, oda tette a csontot a kis gyermeknek. Az ebnek kicsi kölykei voltak, tehát valószínű, hogy a jó állat úgy okoskodott, hogy ami az ő kicsinyeinek örömet okoz, az majd lecsitítja a bölcsőben siránczó gyermeket is. Ő az ő kutya-eszével nem ismert jobb csemegét egy-egy csontocskánál, ezzel traktálta az ő kicsinyeit s ezzel

akarta lecsitítani a kiáltozó kis babát. Sokszor meglesték és meggyőződtek, hogy a kutya okvetlenül így gondolkozik.

Ezen aztán nevettek; de a cziczán, a melyikkel a másik história történt, senki sem nevetett, mert ez a szegény kis állat megható példáját adta az önfeláldozó szeretetnek. Tűz ütött ki a házban és mindenki ijedten menekült ki a szabadba. Mialatt a tűz oltásáról intézkedtek és az értékes holmit mentegezték, látták, hogy az öreg házi czicza kétségbeesetten jár-kél és nyávog. Tudták, mért teszi: három kicsi cziczuskája ott volt az égő házban. De ha tudták is, bizony most az egyszer keveset gondoltak vele, mert fontosabb tárgyakat kellett megmenteni. Az öreg czicza neki-neki ment az égő házban, de a tűz visszariasztá. Végre mégis gyors szökkenéssel beugrott egyik ablakon s pár pillanat múlva szájában egyik kis cziczájával jött elő. A kicsikét biztos távolságban letette egy zugba és visszatért az égő házba. Előhozta a második kis cziczát is és harmadszor is visszatért, hogy utolsó kis kölykét is megmentse; de ez már nem sikerült, többé nem jött elő s mikor később a tüzet eloltották, a szegény öreg cziczát ott találták kis fiával a tornáczon összeéve.

A gyermekek, kiknek a czicza kedvencök volt, megsiratták s eltemették, de ma is emlegetik, mint az önfeláldozó szeretet ritka példáját az állatoknál.

Jótékonyság.

A bölcsőde javára ujabban adakoztak: Schmidt Mariska 1 frt., Grasszer Miczi 60 kr. — A már eddig kimutatott 394 frt 20 krral együtt összesen 395 frt 80 kr.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.

Forgó bácsi postája a jövő számban.